

Ζητείται «Παύλος Μελάς»

Παύλος Μελάς (1870 – 1904)

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Νυχτώνοντας ακούστηκε ένας πυροβολισμός και η φωνή του Παύλου: «στη μέση με πήρε παιδιά». Μπήκε στο σπίτι και φώναξε τον καπετάν Πύρζα. Ο Νίκος Πύρζας έτρεξε κοντά του. Ο Παύλος έβγαλε απο το λαιμό του τον σταυρό που φορούσε πάντοτε και του λέει: «το σταυρό να τον δώσεις στη γυναίκα μου. Και το ντουφέκι του Μίκη. Και να τους πεις ότι έκαμα το καθήκον μου...». Και ζήτησε να τον σκοτώσουν τα παλικάρια του για να μην τον βρούνε οι Τούρκοι ζωντανό. Σε λίγο όμως ξεψύχησε. Ήταν Τετάρτη 13 Οκτωβρίου 1904. «Και οι Έλληνες ξύπνησαν», γράφει ο Ίων Δραγούμης, «γιατί ξύπνησαν τώρα μόνο; Επειδή είναι τυφλοί οι άνθρωποι. Και οι περισσότεροι γεννήθηκαν για να είναι μικροί. Σπίθες κοντές είναι οι στιγμές που ξυπνούν και νιώθουν τη μετριότητα που βαραίνει επάνω τους... Τέτοια σπίθα τούς άναψε ο Παύλος Μελάς. Όσοι συνηθίζουν να συλλογίζονται, ας στοχασθούν πόσο μεγαλύτερος από τους άλλους Έλληνες έπρεπε να είναι ο Παύλος Μελάς, για να καταφέρει να την ανάψει. Και με την σπίθα που άναψε στον καθένα, πολλοί ήταν τυφλοί, ως τον είδαν. Έτριψαν τα μάτια τους κάπως ξιπασμένοι και είπαν μέσα τους, γιατί ντρέπονταν να το διαλαλήσουν: Ώστε υπάρχει Μακεδονία, αφού πήγε ο Παύλος Μελάς και σκοτώθηκε γι' αυτή! Και άλλοι συμπέραναν: Ώστε βρίσκονται ακόμα, μετά το 1897, αξιωματικοί στο στρατό και ζωή στο Έθνος!».

Σε καιρούς σακάτικους σαν τους τωρινούς, που μας περιζώνει η χαμέρπεια και πιάνουμε τις μύτες μας απο τις παντοειδείς αναθυμιάσεις, παρηγοριά μονάχη κάτι σαν υποσυνείδητη ώθηση, είναι η ενασχόληση με την εθνική μας ιστορία. Όπως έλεγε θυμόσοφα κάποιος καθηγητής μου στο πανεπιστήμιο «αφήστε τα υποκείμενα και καταπιαστείτε με τα κείμενα», εννοώντας πως η εντρύφηση με την ιστορία προσφέρει τον αναζητούμενο ανασασμό. Ας μην λησμονούμε και την πασιγνωστη προγονική ρήση «όλβιος όστις της ιστορίας έσχεν μάθησιν», ευτυχής ο γνώστης της ιστορίας. Η ιστορία δίνει στον άνθρωπο, που συνηθίζει να σκέφτεται και όχι να σκέφτονται άλλοι γι'

αυτόν, όπως συμβαίνει στα κομματικά ποιμνιστάσια, πολύ πιο βαθύτερη και πλούσια εμπειρία, ώστε να τον προετοιμάζει για κάθε γεγονός ατομικό ή και γενικό (του έθνους, της ανθρωπότητας) και να μην καταπλήσεται για όσα συμβαίνουν. Ο ανιστόρητος, ο αμήνητος παρουσιάζει αντιδράσεις πρωτόγονου στα διάφορα γεγονότα της ζωής και «πέφτει», όπως κοινότοπα λέγεται, «από τα σύννεφα». Ο ιστορικά μορφωμένος, κατά το δυνατόν, δεν χάνει ενώπιον των «ραγδαίων εξελίξεων», όπως κάθε βράδυ «τσιρίζουν και κοάζουν» οι όλο κόρδωμα και έπαρση επιβήτορες της εξουσίας.

Αφιέρωμα, λοιπόν το σημερινό σημείωμα. Όχι, απλώς και μόνον, επετειακό. Δεν είναι χρέος μνήμης. Είναι εξαναγκασμός μνήμης. Αφιέρωμα στον αητό της Μακεδονίας, που έφτασε στα «κρημνά της αρετής» (Κάλβος). Αρχοντόπουλο ήταν, με γυναίκα σπουδαία, κόρη του Δραγούμη, μετέπειτα πρωθυπουργού, με παιδιά μικρά, μπροστά του καριέρα και μεγαλεία, όμως τάραζε τα σπλάχνα του η σωτηρία της Μακεδονίας.

« Ως από ένα βουνό
ο αετός εις άλλο
πετάει, κι εγώ τα δύσκολα
κρημνά της αρετής
ούτω επιβαίνω»,

γράφει στις «Ωδές» του ο υπέροχος εθνικός ποιητής Κάλβος. Αυτός ήταν ο Παύλος, «αετός», που άφησε τις αθηναϊκές δυσωδίες και τις «άψογες στάσεις» του παλαιοκομματισμού και θυσιάστηκε. Θυσία και όχι λόγια. Αυτό είναι Ορθόδοξος Έλληνας. Έλεγαν την περίοδο της Τουρκοκρατίας όταν μια μάνα Ρωμηά γεννούσε αγόρι: «Να σου ζήσει, να γίνει καπετάνιος, να του γράψουν και τραγούδι». «Μακαρία» η μάνα του, τέτοιος ήταν ο βλαστός της. Καπετάνιος, ο Μίκης Ζέξας και του έγραψαν και τραγούδια, ο λαός τον έκλαψε, «πάντα χλωρό να σειέται το χορτάρι». (Παλαμάς).

« Ένα πουλάκι ξέβγαينه απ' τη Μακεδονία./ Για την Αθήνα διάβαινε για του Μελά τα σπίτια./ Δεν ελαλούσε σαν πουλί ουδέ σαν αηδόνι,/ παρά λαλούσε και έλεγε ανθρώπινη κουβέντα:

-Τον Παύλο τον εβάρεσαν».

Και λαβωμένος «κράζει παλληκάρια» του και τα γλυκομιλάει:/ Παιδιά μου, μη τρομάζετε, το χάρο μη φοβάσθε/ τα παλληκάρια τα καλά /μον' τον Θεό φοβούνται».

Το ίδιο έλεγε και ο Κανάρης: «μόνο τον Θεό φοβάμαι!» (Όποιο νεοπαγανιστικό απολειφάδι δεν κατανοεί τι σημαίνει «φόβος Θεού», ας μελετήσει κάποιον απο τους Πατέρες της Εκκλησίας. Τους αθεόφοβους και ο λαός μας τους...φοβάται). Τούτος τις σάπιες, των σάπιων, ημέρες, η Μακεδονία, το όνομά της, πάλι ξεβράζεται στα χείλη άνομων, παχυλών μετριοτήτων που –κακή τη ώρα- κατέχουν τρανά πόστα. Πολύ φοβάμαι, μήπως τώρα που ο λαός έχει πλήρης αποπροσανατολιστεί και αποσβολωθεί με την φρικώδη κρίση και τα συμπαρομαρτούντα της, «περάσει στα μουλωχτά» και κάποιο μνημόνιο προδοσίας, ο δυσώνυμος συμβιβασμός.

Η ένδεια και ο συνοδός πανικός αφοπλίζουν, καθηλώνουν αντανakλαστικά, οδηγούν σε παραίτηση και αδιαφορία. Οι μεγάλες τραγωδίες της ιστορίας τότε συμβαίνουν: όταν ταυτίζεται το κράτος με την πατρίδα. Κράτος είναι οι μνημονιακοί λακέδες και οι ζητωκραυγαστές τους. Πατρίδα είναι ο Παύλος Μελάς και όσοι αντρειωμένοι κοσμούν το Συναξάρι του Γένους μας. Μας εξευτελίζουν, μας ποδοπατούν, έβαλαν νεοταξικά καθάρματα-τρόικες-να μας διαφεντεύουν και ημέτερους προσκυνημένους να τους δορυφορούν. Μην χάσουμε όμως τη γη μας. Ό,τι κερδήθηκε με αίμα δεν μπορεί να ξεπουληθεί με το μελάνι μιας υπογραφής. Στην Μακεδονία μας, είναι θαμμένα, τα κόκκαλα τα ιερά του Παύλου Μελά, θησαυρός πολυτίμητος. Ήρθε η ώρα να τον προδώσουμε; Έλληνες είμαστε! Να πάρει η ευχή!

«Κάποτε», γράφει ο Στρατής Μυριβήλης, «μια μέρα που συζητούσαν δυο απλοί άνθρωποι-δυο ψαράδες ήταν-για την πίεση που ασκούν οι μεγάλες δεξιές και αριστερές δυνάμεις πάνω στην ζωή του τόπου για τα συμφέροντά τους, ο ένας ξεστόμισε μια φράση που με ξάφνιασε. Είπε οργισμένος: -Αν μας πιάσει καμμιά μέρα το ελληνικό μας!». (περ. «Γνώσεις», Φεβρουάριος 1959, τεύχος 14, σελ. 4).

Αυτή είναι η μόνη «ιδεολογία» που μας αξίζει: το ελληνικό μας! Και αυτή δεν περιέχει λόγια, μόνο θυσίες, και ονομάζεται Μάρκος Μπότσαρης και Παύλος Μελάς και Γρηγόρης Αυξεντίου. Αυτό το «ελληνικό» μας είναι το μόνο που δεν φροντίζει να καλλιεργήσει συστηματικά το κράτος στην ψυχή της νέας γενιάς, γιατί αυτό είναι που φοβούνται οι εχθροί της πατρίδας και αυτό βάλθηκαν να υπονομεύσουν με χίλιους τρόπους. Ούτε μια αναφορά στα βιβλία Γλώσσας Δημοτικού και Γυμνασίου στον Παύλο Μελά. Ένα ποίημα, ένα δημοτικό... τίποτε. Θα βρεις τον Λεφάκη, τον αστρολόγο, θα βρεις 35 συνταγές μαγειρικής, σκύβαλα και περιτρίμματα, αλλά τον Παύλο «πούχε ταραξει την Τουρκιά», δεν θα τον βρείς. Στην «σάπια πολιτεία» έχουν τα πρωτεία, οι...σκυφτοί, οι τετραποδίζοντες, κατά το ωραίο το ποίημα του Βάρναλη.

« Πέτα την ανθρωπιά σου
Κι απ' τον αφέντη πιάσου
Κι άμα σε φτύσει αυτός
να κάθεται σκυφτός
Και θα έχεις τα πρωτεία
στη σάπια πολιτεία».

Ζητείται Παύλος Μελάς και σήμερα. Να μας αφυπνίσει, να μας συγκλονίσει, να διαλύσει τα σάβανα που μας καταπλακώνουν.

13.10.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/